

NAŠE FORUM

SPOLUPRÁCE DUCHOVNÍCH SLUŽEB A JEJICH DUCHOVNÍCH RAD

Květen 1980

Č.12

Vydává Ustřední česká duchovní služba v NSR
Redaktor Hana Karasová

OBSAH

- K.Poláček: Kázání při Popelci umělců 1980
- P.Kučera: Promluva u sv.Petra v Římě
- Z Hlasů z Říma: Ateizmus je len prázdna negácia?
- Symposium mládeže o M.Janu Husovi
- K.Patzelt: Německý překlad písně "Vstalě jest nad smrtí slavný vítěz"

Herausgeber: Tschechische kathol.Oberseel-
sorge, Klenzestr.66, 8000 München 5,
T.089/2604062

Vážení a milí!

Po půl roce zase nové číslo "Našeho fora". Najdete v něm postní promluvu slovenského kněze prof.dr.Klementa Poláčka SDB, kterou měl při Popelci umělců letos v Mnichově. Dále kázání Otce Kučery z Norimberka, jak je přednesl při poutních bohoslužbách u sv.Petra v Římě v rámci loňské poutě.

Ze slovenského časopisu "Hlasy z Ríma" jsme vybrali zajímavý příspěvek. Je to dopis mladého chlapce z Bratislavy, jak jej napsal do tamních pionýrských novin. Je svědectvím o tom, jak mládež i v komunistickém režimu hledá pravdu.

Odbor mládeže Střediska Velehrad připravil na letošek další historické symposium pro mládež od 17 do 30 let, tentokrát o M.Janu Husovi. Naši duchovní správci seznam temat k referátům dostali, ale jistě budou zajímat i ostatní čtenáře. Pro Vaši informaci: zatím jsou až na dvě všechna temata obsazena. Účastníci jsou z řad evangelické i katolické mládeže, takže symposium bude nejen historicky zajímavé, ale i ekumenické. Doufejme, že se pořadatelům podaří referáty opět vydat rozmnožené, jako tomu bylo u symposia o Karlu IV.

Otec Patzelt poslal další ze svých překladů našich kostelních písní do němčiny. Velikonoce jsou sice právě za námi, ale píseň se může hodit i v dalších letech.

Čtenářům "Našeho fora" Otcí Valíkovi a Pavlu Pecháčkovi přejeme brzké pozdravení.

Závěrem patří naše vzpomínka a modlitba Otcí Wortnerovi, který nás všechny tak nenadále opustil. Nezapomeneme na něj.

Srdečně Vás zdraví

A handwritten signature in black ink, appearing to read "Václav Jurek". The signature is written in a cursive, somewhat stylized script.

Kázání při Popelci umělců v Mnichově 1980.

P.prof.dr.Klement Poláček SDB, Řím.

Před niekoľkými dňami odznaly v našich ušiach slová "Prach si a na prach sa obrátiš". Ktorá spoločnosť, ktorá ustanovizeň na tejto zemi sa odváži pripomenúť ľuďom takú samozrejmú, ale aj tak veľmi neprijemnú skutočnosť ako je krehkosť a pominutelnosť ľudského života? Cirkev to koná, aby si človek uvedomil vážnosť života.

Človek je ponorený v čase, žije svoj život v úzkom materialnom obzore, ale zároveň ho prevyšuje svojimi myšlienkami a túžbami. Jeho život prebieha v materialnych podmienkach, ktoré ho viažu na miesto a čas, ale zároveň on je schopný vymknúť sa z tohto úzkeho kruhu. V tejto jeho schopnosti pozostáva jeho veľkosť, ale aj jeho kliatba. Materiálne prvky jeho života sú konečné a obmedzené, kým jeho túžby sú nekonečné. Hýbe sa v čase s túžbou večnosti a preto zaklúčenie jeho bytia nie je samozrejmým dejom, ale pričinou úzkosti a bolesti. Táto skutočnosť je dobre vyjadrená jednoduchou vetou "Ťažko prichádzame na tento svet a ťažko z neho odchádzame". Je ťažké a namáhavé formovať si v detských rokoch vlastné ja a je bolestné s ním sa lúčiť. Tento neprirodzený stav ľudstva je vyjadrený aj v nasledujúcej vete "Ľudia od tisícročí nerobia iné, iba zomierajú a smrť jednako postihuje ich neočakávane." Po toľkých tisícročiach ľudstvo sa nenaučilo zomierať, aj keď ktosi čudným húmorom poznamenal "Zomrieť nie je ťažko, doteraz to každý dokázal."

Pre mnohých mysliteľov smrť je veľkou učiteľkou života. Umelci najlepšie vystihly hlboký súvis medzi životom a smrťou. Jeden z romanopiscov nášho storočia, Julien Green, precítil tento problém a opísal svoj hlboký zážitok. Ako dvadsaťročný plne pochopil, čo znamená veta "Aj ty zomrieš!" Tento zážitok, ironiou osudu prežije práve v ovzduší letného obdobia, keď príroda hovorí o pokoji a šťastí; keď zem je zaplavená slnečnými lúčmi a vzduch preplnený voňou, všetko okolo je čarovne a s ňom všetko volá po živote a pritom tento neznesiteľný pocit smrti! Odvtedy Green nemože viac pozeráť na svet očami dieťaťa, pre ktoré smrť ešte nejestvuje. Po tom všetkom ako nepozorovať, ako všetko sa prepadáva do ničoty neodolateľnou silou: láska, šťastie, bolesť. Všetko mizne bez stopy. Smrť je ten nejznesiteľnejší objav, ona je zlo, ktoré pučí v samom živote, pomaly ho kazí, odsudzuje človeka k banálnej tragédii, bez hrdinstva. Aj spomienka na šťastné chvíle, odteraz má príchuf popola. Čo zostáva zo zábav, pýta sa Green, z priateľstiev, z tvárí, ktoré obveselili chvíle nášho minulého života? Iba matný obraz,

ktorý pomaly vymizá z pamäti. Smrť kráča tým istým krokom, ktorým kráča život a ona vezme pomaly to málo, čo prv dala. Mladosť vymiera z nás bez akýchkoľvek otrasov. Príroda nerobí násilnosti. Ako vystavala telo z bunky na bunku, práve tak ho teraz z bunky na bunku rozkladá. Ona bola staviteľkou toho, čo teraz rúca. Príroda nás drží za ruku a pomaly, postupne, sotva badateľne nás vedie po skláňajúcom sa svahu.

Ako nemilosrdne vie Green pozorovať ľudí okolo seba. "V každej tvári, akokoľvek povabnej, možno už rozoznať lebku. Každá nemoc je víťazstvom smrti. Smrť pripravuje stále osidla počas celého nášho jestvovania: sedí s nami pri stole, vklíza do našej postele. Ona však bdie. Už pri slabej nádche nám šepká do ucha: "nezabudni na mňa, čoskoro sa vrátim!"

Tieto postrehy Greena nie sú cieľom seba samým. Bolo by to i tríznením seba samého. Jeho myšlienkový pochod chce priviesť k objavu, ku ktorému dospel Unamuno, ktorý vyjadril slovami "Objaviť v nás smrť znamená toľko ako objaviť vo svojom srdci túhu po nesmrteľnosti". Práve pominuteľnosť vecí vrhá mosty k večnosti. Kto nezažil, ako Julien Green radosť z prúdov, ktoré prenikajú do nášho bytia v určitých chvíľach? Či to nie je už pred-chutnávať večný život? Vtedy sa nám zdá, že večnosť preniká do času. Čo iné je život, ak nie stála túžba po nekonečnom šťastí, ktoré však patrí inému svetu, neviditeľnému ale predsa skutočnému?! Tento svet nie je domovom ľudstva. Jeho domovom je večnosť. Green je istý, že smrť otvorí bránu k novému životu, kde sídli pravý pokoj. Po "čiernej bráne", týmto výrazom mieni smrť, nasleduje "krajina prežiarená svetlom". Krása tejto krajiny sa niekedy odráža na tvárach zomrelých. Na ich obličaji vidno výraz mimoriadnej dôstojnosti a pokoja. Greenovi sa zdá, že hoci oni majú zatvorené oči, na ich tvárach sa odzrkadluje to, čo teraz vidia.

Je dnes smrť takto ponímaná ľuďmi a ideologickými systémami? Podľa úsudku sociologov jestvuje základný rozdiel medzi postojmi k smrti v minulosti a v našej dobe. V minulosti zomierajúci poznal svoju situáciu či už podľa príznakov choroby, či už tak, že ho náležite informovali. Viac než by sa boli ľudia báli smrti, báli sa byť olúpení o svoju smrť a o to nemoci sa jej zúčastniť s plnou vedomosťou a pripravenou myslou. Vtedy smrť bola blízka, nie hrozivá, ona bola dokona pre niektorých "sestrou". Dnes z humánnych dôvodov nie je vhodné povedať pravdu chorému. Podlomili by sa jeho sily a dôvera. V skutočnosti je to nehumánny spôsob konania, chorí sa zrieka možnosti reagovať na túto jedinečnú skutočnosť. Kto zomiera bez toho, že by to vedel, zomiera dvakrát.

V spoločnosti patrí k dobrej výchove nehovoriť o smrti. Zomierajúci je viac hodnotený lekármi a príbuznými ak vie predstírať, že je iba chorý, ale nie smrteľne chorý. Priatelia a známi sa vyhýbajú rodinám, ktoré stratili ich člena a vyhýbajú aj najmenšiu narážku na utpenú stratu. Treba sa chovať tak ako by sa nič nebolo stalo. Až po čase bude možné vrátiť sa k menu zomrelého a hovoriť o ňom bez pchnutia ako sa hovorí o historických osobnostiach.

Dnešné dobre známe myšlienkové prúdy sa vyhýbajú smrti ako pečati individuálneho jestvovania. Ak ideologické systémy pomôžu ľuďom vytisnúť smrť z ich života, nebudú chápať ani hodnotu ich osobného, individuálneho života a bude ľahšie pretvoriť ich na "veci", "prostriedky výroby", na spotrebiteľov a na nástroje kolektívu, kde jeden potlačuje druhého. Je ľahšie siať anonymnú smrť v psychiatrických ústavoch a vpratať nepohodlných do pracovných táborov, kde začína ich občianska smrť, po ktorej príliš skoro nasleduje aj fyzická.

Mohlo by sa predpokladať, že v spoločnosti, v ktorej smrť je vytisnutá zo života, jej členovia žijú v prirodzenom, radostnom optimizme. V skutočnosti podobné systémy redukujú človeka a rania ho v jeho dôstojnosti. Dobre to vyjadril istý moderný spisovateľ: "Tento svet, taký ako je, je neznesiteľný. Potrebujem mesiac, šťastie, nesmrteľnosť niečo, čo je hoci bláznovstvo, ale nie je z tohto sveta."

A odpoveď prichádza naozaj z iného sveta. Táto odpoveď pre život a smrť človeka prichádza z veľkonočného tajomstva, tajomstva utrpenia, smrti a zmrtvychstania Ježiša Krista. Osud veriaceho je s ním úzko spojený. Veriaci, krstom pripodobnený v smrti Ježišovi Kristovi ide v ústrety zmrtvychstaniu. Cirkev nevenuje veľa pozornosti fyzickej smrti človeka. Ona ju viacej používa ako analógiu pre mystickú smrť: udumrieť zlu, hriechu a žiť v stave milosti, vo svetle. Aj v obradoch samej popolcovej stredy, ktorá je zrejmou pripomínkou fyzickej smrti, je reč predovšetkým o obrátení, o pripodobnení sa Ježišovi Kristovi v utrpení a v plnení vôle nebeskeho Otca. Cirkev nehovorí o smrti bez toho, že by hneď nevravela o zmrtvychstaní. Ako Ježiš Kristus dospel k osláveniu utrpením a smrťou, tak veriaci v napodobnení jeho života prechádza zo stavu smrteľnosti do trvalého stavu nesmrteľnosti. Svätá Tereza z Lisieux to vyjadrila jednoduchou vetou: "Preto umieram, aby som už viacej nikdy nezomrela"!

Kto vie, či smrť veriacieho nie je práve taká akú si ju predstavuje Julien Green: "Často, keď myslím na smrť, hovorím sám sebe, že to bude ako prebudenie. Ktosi sa ku mne priblíži a mi povie 'vidiel si ako to bolo? Čo sa ti zdá? Nebolo naozaj treba sa báť! A budú sa ma vypytovať

ako sa vypyť toho, kto prišiel z dalekých končín. ale ja sa budem pamätať iba na lásku."

P. Pavel Kučera

Promluva u sv. Petra v Římě dne 31. července 1979

Dnešní setkání s Kristem Pánem konáme na tomto posvátném místě u sv. Petra. Ani není dost dobře možné, abychom zde opomněli úvahu o církvi.

Církev: Jaké je naše příslušenství k ní? Kde si to máme více uvědomit, než právě zde, kde si prozpytovat svědomí a kde se učit tomu, abychom si ji vážili, měli k ní správný vztah - abychom, prostě řečeno ji měli rádi.

Jaká je naše příslušnost k ní? Co nás napadá? Zde začínají potíže, výhrady a přiznejme si, že i my se v nich často ocitáme. Velmi často se nám zdá církev přísná, zasahuje příliš do osobní sféry.

Je církev vůbec nutná? Slyšíme dnes až příliš často: jsme křesťany, ale nejsme členy církve. Víra je pro mnohé záležitostí vnitřního smýšlení, není potřeba vnějších projevů - kostela, bohoslužby, kněží, církevní obce - to vše je jen zbytečná instituce.

Jak často je slyšet: k čemu společenství, modlit se mohu o samotě, a jak se přitom zapomíná, že soukromá modlitba rozhodně není náhradou za modlitbu společnou.

Jaký tedy zaujmout postoj k církvi? Je čistě lidského původu, je to lidské zřízení či má původ v božské vůli a je založena Kristem.

Postoj k ní je často ovlivněn mnohými vnějšími prvky. Stále budeme slyšet opakované výtky stran křížáckých výprav, případ Galileův, o nehodných členech ... a pod. Ale je to opravdu všechno? A je to podstatné. / vizme příklad v rodině /

Mějme odvahu ptát se Písma svatého. A uvidíme, že úvahy o církvi předpokládají víru. Žít z víry a hlavně dnes předpokládá odvahu, je tedy třeba odvahy. Církev je společenství věřících a jako taková může být pochopena jen vírou. Z toho vyplývá i tajemství církve. Nejde o nějaké tajemné úmluvy, ale vše je jednodušší a tajemnější, protože v církvi působí Kristus. Sám Bůh v našem čase. A proto můžeme přetrvat. Ano přetrvat i přesto, že je církvi hříšníků a slabých ... Je v ní spojen prvek božský i lidský. K lidské stránce patří selhání, hřích. Z božské strany můžeme opět načerpat sílu k povstání a jít dál ...

Kdo z nás by se mohl vůbec k církvi počítat, kdyby v ní nebylo místo pro hříšníky?

Je vůbec možné křesťanství bez církve? Bez společenství?

a/ jak by mohla být viditelným znamením

b/ jak by měly být udělovány svátosti

c/ jak slavit večeři Páně bez viditelné obce

Ano církve nás učí společenství a tím žít lidsky, být lidmi. Proto i společenství bohoslužby. Dnes se často mluví o krizi bohoslužby. Již řeční filosofové učili, že člověk je bytost společenská, plně lze žít jen ve společnosti. Společný život v rodině je nemyslitelný bez určitých společných chvil, jinak dochází k těžkostem. V církvi je třeba též společných chvil - bohoslužby. Společně se otvírat Bohu a společně působit i v práci pro konání dobra. Kristus Pán to věděl, že je třeba podpořit setkání lidí, proto společenství věřících slíbil zvláštní přítomnost /Mt 18,20/

V tom spočívá i nebezpečí "egoismu spásy", odlučovat se od společenství. Je to často únik od problémů kolem nás. Chápejme i nutnost společenství církve v našich jednotlivých církevních obcích, kolik je často nejednoty. Právě ze společenství roste a je patrna jednota. Společenstvím se dá čelit chaosu, nejistotě. Je v něm povzbuzení a síla.

Dobro nelze konat dlouho odděleně. Mnoho se mluví o sociálních otázkách a o jejich řešení. Jsou mnozí kněží, kteří se plně angažují jen na řešení těchto otázek, ale lze je vůbec řešit bez napojení na společenství na církve, na ten základ z kterého pak nutně vyplývá služba lásky k bližnímu.

Bratři a sestry, vrátíme se z této pouti do všedních dnů, budeme nuceni mnohé problémy řešit a pro tyto problémy i pro ty nejosobnější je dobré mít tuto jistotu příslušnosti k církvi - k společenství. Ať si uvědomíme tuto pravdu, že tvoříme jedno tělo, že jsme jeho údy, že nejde o izolovaný život jednoho každého z nás. Je to velká nabídka, snažme se ji přijmout.

A buďme i vděční za společenství - ano vděční církvi. Vždyť ona je jedna z prvních, která se o nás stará, když se narodíme, již jako malé nás s láskou přijímá do svého společenství. Zaručuje se za nás a to větší garancí, než mohou často poskytnout rodiče sami, během celého našeho života nás posiluje svátostmi, když klesneme a jsme slabí, tak je pohotova nás léčit a pomoci nám opět na nohy. A málokdo má takové pochopení pro recidivisty, tak jako ona.

A v situaci ve které je ve světě tolik nejistoty a úniku, když člověk stojí před přechodem z času na věčnost, v těchto kritických a často těžkých chvílích stojí církve při nás a nabízí společenství, abychom se nebáli a ani v tomto posledním okamžiku pozemského života se necítili sami. - Ať toto naše společné setkání zde u hrobu apoštola Petra je duchovní obnovou našeho vztahu k církvi. Ať si uvědomíme, že církve není instituce mrtvá, že žije, že to jsme i my, a že v církvi působí Kristus, stále, časově - proto je to působení stále nové a zavazující. A to jsou krátce řečeno dějiny spásy: Bůh se v církvi o nás stále stará. Amen.

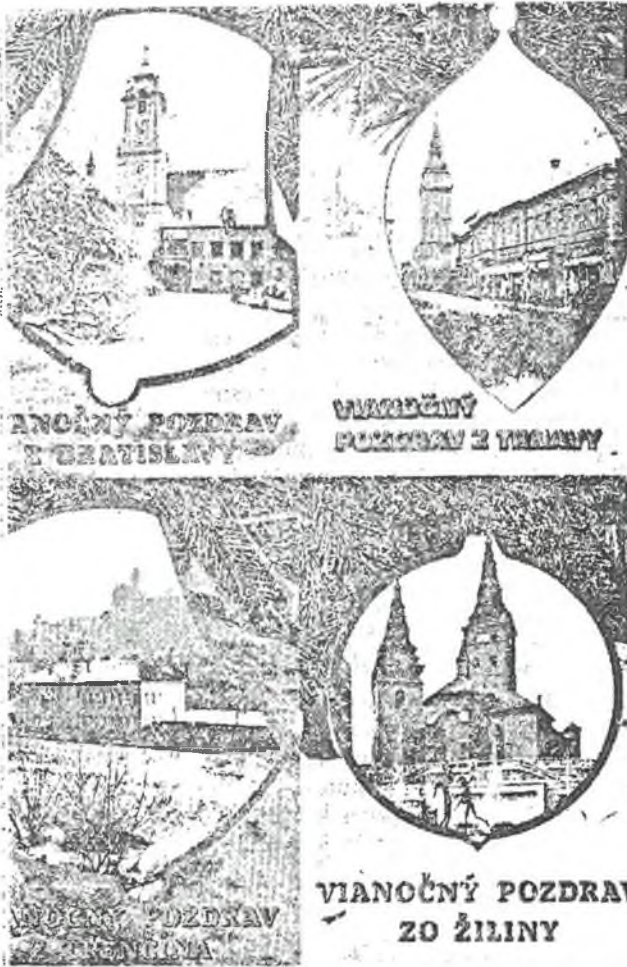
Zo Slovenska

Vážená redakcia « Kamaráta! »

So záujmom čítam rubriku « ... a bolo svetlo », ba i spätne som si ich prečítal. Musím konštatovať, že ma prekvapilo, ako je to dobre premyslené, až majstrovsky. Udivila ma šikovná taktika, že náš človek sa nepopudí, lebo je tam písané o cudzích, pohanských bohoch. Pritom je všetko pristráhané tak, aby podryvalo dôveru v kresťanstvo. Niečo mi tam predsa vadilo. Skôr chýbalo, ale nevedel som to vyjadriť. Teraz sa mi to ujasnilo, keď som si uvedomil, prečo som to vlastne čítal: chcem hľadať objektívnu pravdu. Povieť možno, že je to pochabá mladosť, ale budúcnosť nám patrí len vtedy, keď budeme mať svoj názor a nie ten, ktorý je momentálne povinný. Bez toho je človek len žoldnierom. Proste hľadám a tieto články nič nedávajú, len berú. Podľa príslovia « kto chce psa biť, palicu si nájde. » Je tu daný pes, ktorého chceme biť a hľadáme šikovnú palicu. Rôzne informácie sa prispôbia tak, aby pôsobili ako palica. A to mi vadilo. Veď ja hľadám niečo pozitívne a ateizmus má byť len prázdna negácia? Co dáva ateizmus? Ak tomu rozumiem, ateizmus chce človeka oslobodiť od boha. Co dáva tá sloboda? Ze už človek nemusí plniť božie požiadavky? Pokiaľ viem, tieto mravné normy, žiť čestne a poctivo požaduje dodržiavať aj ateizmus. Je to len zotrvačnosť prevzatá z kresťanstva? A nebyť toho, v mene čoho by ateizmus tieto zásady priniesol? Ako by táto oblasť vyzerala, keby bol ateizmus vznikol na čistej pôde? Ako sa dá vedecky dokázať, že treba dodržiavať tieto mravné normy?

Mám vážne pochybnosti, či v tejto oblasti nie je veda zneužívaná. Spoznal som ľudí, ktorí by nutne mali mať vedecký svetonázor, a oni sú z presvedčenia veriaci. Ako to? Im veda vieru nevyvracia? Zrejme sa to dá interpretovať rôzne. Ale skutočná pravda môže byť len jedna. Môže veda vylúčiť jestvovanie boha? Neoberáme sa o pravdu, ako ľudstvo už tak často v histórii, keď apriori vylúčilo nejakú možnosť a potom vedu znásilňovalo? Prečo by boh nemohol jestvovať?

Iste ste už z môjho listu vycítili, že by som si akosi prial, aby bol. Nevidí sa mi to nelogické, že je možná aj iná forma života, než akú poznáme. Nevidí sa mi nelogické, že nad svetom jestvuje moc určujúca a riadiaca, že mohla dať človeku vyššie možnosti, keď mu dala k tomu predpoklady. Ze mu dala vyššie poslanie, ku ktorému sa má prebojovať. Prečo vznikol v ľudskej duši ten prázdny priestor, ktorý sa snaží od vekov zaplniť hľadaním boha? Pre živočíšny život človeka nie je potrebné to vedomie, ktoré máme. Prečo to v prírode, kde je všetko účelné, u iných živočíchov

Ateizmus je len prázdna negácia?

Na Slovensku už jedenásť rokov vychádza Pioniersky týždenník pre dievčence a chlapcov KAMARÁT. V poslednom čase sa v ňom objavila rubrika: « ... a bud' svetlo », ktorú vedie istá Dr. E. Polášová. Predstavuje v nej rozličné pohanské náboženstvá, spôsobom vonkoncom nevedeckým tak, aby zosmiešnila kresťanské náboženstvo. Istý mladík z Bratislavy reaguje na tieto články úprimne, vecne a pravdivo. Vystihuje záľudnosť celej rubriky a prosí, aby mu dali úprimnú odpoveď na jeho veľké životné otázky. Darma však asi bude čakať odpovede od ľudí, ktorí vidia všetko iba okuliarmi svojej ideológie. List mladíka je veľmi cenným svedectvom o tom, ako mládež hľadá pravdu a ako sa nechce uspokojiť s tzv. « vedeckým svetonázorom », ktorý je iba nanucovaním poloprávd.

V istom slovenskom SAMIZDATE bolo
uverejnené nasledovné

DESATORO PRACOVNEJ SÚSTAVY

- 1 - Lenivosť — pol zdravia.
- 2 - Čo môžeš urobiť dnes, môžeš urobiť aj zajtra.
- 3 - To, že iní pracujú, nie je dôvod, aby si pracoval aj ty.
- 4 - Spis, ktorý sa do tridsať dní nevybaví, nezasluhuje si tvoju pozornosť.
- 5 - Stratenú chuť do práce nehľadá!
- 6 - Kto nič nerobí, nič nepokazí a preto si zaslúži odmenu.
- 7 - K práci sa postav tak, aby sa aj iní mali kam postaviť.
- 8 - Pokiaľ nás platia málo, nemôžeme veľa pracovať.
- 9 - Práca nie je krčma, preto v nej celý deň nevysedávajú!
- 10 - Práca šľachtí človeka, ale socializmus šľachticov nepotrebuje.

nebolo potrebné, aby vzniklo? Aký účel to má u človeka? Je to len vedľajší produkt vývoja človeka k tomu, aby vedel vedome pretvárať prírodu? Potom sme ale úbohoo hračkou prírody. Lebo potom to vyznieva tak, že to, čo je v človeku najcennejšie, najvyššie, je vlastne samo o sebe nepotrebné, vzniklo len ako nevyhnutná nutnosť popri tom, keď malo vzniknúť niečo, čo je schopné vedome pretvárať prírodu. Ale je otázne, či aj ten hlavný produkt — schopnosť vedomého pretvárania prírody — bol vôbec potrebný. Živočíchy vedia robiť presné a obdivuhodné diela bez toho, aby tvorivo uvažovali. Len človek vie odhaliť, akú dômyselnú vec ten-ktorý robí, on to nevie a robí to. Prečo sa u človeka len toto kvantitatívne nezmáhalo? Prečo tu vzniká iná kvalita? Nejestvuje v človeku, majúcom tvorivého ducha, niečo podobného tomu duchu, čo tvoril svet? Nespeje človek k nemu? Neocitneme sa napokon v takej forme života v akej žije on tak samozrejme, ako sme sa zhostili života na zemi? Ved' i tento život je nie menej neuveriteľný, len sme si naň už zvykli.

Z viery v boha poznávam, čo dáva cieľ ľudskému životu. Podľa nej nik nežije zbytočne. Nech-

cem sa ale klamať len preto, že sa mi boh žiada. Ak sa presvedčím, že nie je, statočne pôjdem v ústrety svojmu zániku.

Zaujímavé je, že ateizmus má k dispozícii také možnosti a tak málo o ňom viem. Prítom bibliu je skoro nemožné zohnať a nie je neznáma. Teda od Vás čakám niečo, čo by mi ukázalo ideál ateizmu. Budovať šťastnú budúcnosť? A chorého človeka, mrzáka, ako uteší to, že budujeme šťastný zajtrajšok? Aký má zmysel jeho život, keď on je už z budovania vyradený? Nie že by sa mi žiadalo pre takého ópium. Ale či náboženstvo nemôže byť náhodou aj pravdou, či je nutné, aby bolo len ópium. Možno zodpovedne povedať, že ľudský život nemôže mať aj vyššie poslanie? Vedeli by sme si predstaviť ľudský život na zemi, keby sme ho nepoznali zo skúsenosti? Sotva. Musíme byť takí prízemní, že iný život, ktorý zo skúsenosti nepoznáme, nemôže byť reálny? Ako sa dokázal vytvoriť tento, tak sa môže i ten, bez nášho láskaveho zvolenia z tej istej vyššej moci.

Ale hľadáme zmysel i pre nás, ktorí sme schopní budovať a budujeme. Keby sme i skutočne verili, že ten šťastný zajtrajšok vybudujeme, keby sme i verili, že bude skutočne šťastný a že je to len v našej moci, nezdá sa vám, že je to veľmi málo? Nevieam to vyjadriť, ale zdá sa mi, že keď sa expedícia chystá na ťažkú bádateľskú cestu, musia si zabezpečiť aj stravu, bývanie, oblečenie. Nie to je však zmyslom expedície. Naša expedícia na tento svet nemá iný zmysel, len sa tu o seba postarať?

Váš čitateľ L. B. z Bratislavy

STRUČNÁ SPRÁVA

Bratislavské KATOLÍCKE NOVINY v čísle 39/30 septembra 1979 uverejnili v rubrike « Stručne zo sveta » túto správu:

V sobotu 15. septembra, na sviatok Sedembolestnej Panny Márie, Svätý Otec Ján Pavol II. pri slávnostnej sv. omši udelil biskupskú vysviacku 55-ročnému prelátovi Jozefovi Tomkovi, rodákovi z Udavského, ktorého v júli t.r. vymenoval za generálneho tajomníka Biskupskej synody, menujúc ho súčasne titulárnym arcibiskupom doclejským. V homílii Svätý Otec zdôraznil o.i. dôležitosť funkcie Biskupskej synody a do osobitnej priazne zahrnul našich veriacich.

Ozaj, « stručnejšie » sa to nedalo povedať!

Milí mladí přátelé!

Po úspěšném symposiu o Karlu IV. v r.1977 připravili jsme pro Vás, na Vaši žádost, symposium nové, na thema velmi aktuální a pro každého Čecha zajímavé: M.Jan Hus.

Podmínky jsou stejné jako v r.1977: každý z přihlášených vypracuje asi dvacetiminutový referát na jedno z navržených temat, které si z přiloženého seznamu sám vybere. Uvedené body jsou jen pomocnou osnovou, každý může doplňovat a rozšiřovat podle vlastních znalostí a možností (při zachování časového rozsahu).

Symposium se koná od 24. do 31.července 1980 v domě VELEHRAD v St. Martinu v Dolomitech. (Hned po ukončení symposia následuje do 10.8. nábožensko-rekreační setkání dospívající mládeže. Kdo by se chtěl zúčastnit, ať to hned poznamená na přihlášce.)

Cena pobytu mladých (bydlení ve vícelůžkových pokojích) je 7.000 Lir denně (včetně stravy). Je možno účastníkům uhradit buď pobyt nebo cestovné.

V rámci programu bude opět nějaký zájezd, večerní pásma k doplnění referátů a ani zábava nepřijde zkrátka, jak mohou účastníci karlovského symposia dosvědčit. Každému z přihlášených bude zaslán seznam literatury a příp.kopie. Udejte proto na přihlášce, jakými jazyky mimo našich, mluvíte (němčina, angličtina, francouzština, italština, latina-pasivně). Zároveň nezapomeňte uvést také dvě náhradní themata, pro případ, že to vybrané už si zvolil před Vámi někdo jiný.

Vedoucími symposia, kteří také program připravili, jsou opět:

Dr.Hana Hanzalová - historický ústav university Frankfurt, NSR

Dr.Hana Karasová - Bavorská státní knihovna Mnichov, NSR

Prof.dr.František Mareš -slovanská ústav university Vídeň, Rakousko

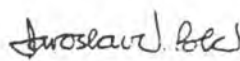
Ing.František Pindák - Erasmusova universita Rotterdam, Holandsko

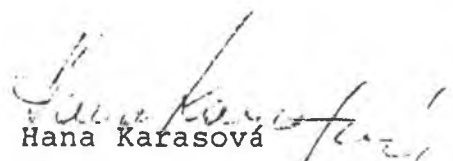
Msgr.prof.dr.Jaroslav Polc - Papežská universita Laterán v Římě, Italie.

Přihlášky odešlete do 29.února 1980 na adresu: Dr.H.Karasová, Česká duchovní služba, Klenzestr.66, D-8000 München 5. Zde také můžete získat další informace, pokud Vám bude něco nejasné.

Srdečně Vás zdraví, hodně radosti při práci, přejí a na shledanou v St.Martině se těší

za pořadatele

Jaroslav Polc

Hana Karasová

Themata Symposia o M. Janu Husovi.

1. "Řekni mi, co soudíš o Husovi a já ti řeknu, kdo jsi" /Zd. Nejedlý/
(Postava Husova očima historiků a filosofů 19. a 20. stol.)
F. Palacký - J. Sedlák - V. Novotný + V. Kybal - J. Pekař - T. G. Masaryk -
F. M. Bartoš - Z. Nejedlý - J. Macek - M. Machovec - K. Kalivoda.
2. Čechy Husova mládí.
Církevní rozkol a jeho vliv na zlom po době Karla IV.: nový poměr
mezi církví a státem - Václav IV. - Vnitrocírkevní poměry: církevní
daně, papežský fiskalismus, mnohoobročnictví, svatokupectví a úpadek
duchovního života laiků a praktické důsledky - snahy o nápravu: praž-
ští arcibiskupové a jejich snahy prostřednictvím církevního záko-
nodárství, synod a visitací kleru - kazatelé synodální a lidoví
(Milíč z Kroměříže, Matouš z Krakova, Matěj z Janova, Tomáš ze
Štítného) - jejich reformní program a důvody neúspěchu pokusů o
obnovu.
3. Mládí a studia Jana Husa.
Místo a datum narození - Hus na studiích v Praze - vliv díla Matěje
z Janova - myšlenkové proudy na universitě: realismus a nominali-
smus - Husovi profesori a jejich vliv na jeho názory - knězem.
4. Husovo setkání s myšlením Viklefovým.
John Viklef a jeho hlavní názory - postoj církve - styky s Anglií
a osudy Viklefova díla v Praze - diskuse o Viklefovi a první odsouzení
jeho názorů - vliv Viklefových myšlenek na mladého Husa, jeho reakce -
co z Viklefa Hus přejal a co ne.
5. Husův plán nápravy církve.
Betlémská kaple: její založení a účel - M. Jan Hus, druhý betlémský
kazatel - obsah a způsob jeho kázání v kapli Betlémské před r. 1408 -
mariánská úcta - synodálním kazatelem - opravný program - ohlas
u posluchačů.
6. Hus proti arcibiskupovi Zbyňkovi kvůli Viklefovi
Druhé odsouzení Viklefových článků - M. Jan Hus vůdcem viklefistů na
universitě - proti arcibiskupu Zbyňkovi, jehož viní z kacířství -
Viklefismus na universitě - první klatba na Husa a interdikt arcibi-
skupa Zbyňka nad Prahou - pronásledování duchovních Václavem IV.
7. Národní cítění Husovo.
Národnostní otázka v Čechách - národnostní poměry na universitě -
postup českého živlu na universitě - poměr Husův k Němcům - česky
psaná díla a kázání - zásluha Husova o český jazyk a pravopis - jeho
úcta k českým patronům - české duchovní písně.
8. Kutnohorský dekret a vzrušení kolem něho.
Papežský rozkol a Sorbonna - souboj papežů - ohlas střetnutí v Če-
chách - srážka o Viklefa na pražské universitě mezi českými a něme-
ckými mistry - Václav IV. a církevní otázka - arcibiskup a král -
svolání koncilu do Pisy a jeho účel - koncil v Pise a jeho výsledek -
vydání Kutnohorského dekretu - boje o dekret a jeho provedení -
podíl M. Jana Husa na jeho vydání - význam dekretu.

9. Napjatý rok 1403.

Prozkoumání, odsouzení a spálení Viklefových spisů v Praze - obrana Viklefových děl na universitě - Bludy o svátosti oltářní - Hus se od arcibiskupa odvolává k papeži Janu XXIII. - odboj z be-tlémské kazatelny - Husova dogmaticko-polemická kázání - pře u papežského dvora - loldardští žáci Viklefovi a jejich styky s Husem.

10. Hus v boji s papežem o odpustky.

Co jsou odpustky - vítězství nad arcibiskupem Zbyňkem - proti M.Maříkovi a Stokesovi - Papež = Antikrist - je možné věřit v pa-peže? - proti odpustkové bulle papeže Jana XXIII. - poprava tří mladíků během nepokojů v Praze - disputace Viklefových spisů na universitě - Hus v papežské klatbě a jeho odvolání ke Kristu - odchod z Prahy a návrat - pobyt na Kozím Hrádku a Krakovci.

11. Přijímání pod obojí způsobou chleba a vína.

Předehra u Matěje z Janova při jeho boji za denní svaté přijímání laiků - M.Jakoubek ze Stříbra (osobnost a význam) - M.Jeroným Pražský (osobnost a význam) - disputace o přijímání pod obojí v Praze - Husova účast.

12. Byl Kostnický koncil ekumenický a právoplatný?

Celková situace v církvi - Trojpapežství - důvody svolání koncilu do Kostnice a jeho zahájení a program - kdo se jej zúčastnil? - Útěk a sesazení papeže Jana XXIII. - odstranění papežské trojice a právo-platnost dalšího jednání koncilu.

13. M. Jan Hus v Kostnici.

Proč se rozhodl do Kostnice jet - Zikmundův glejt a zatčení - Husovi soudci - Husovi žalobci - dialog Hus-Páleč - Husovi přátelé v Kostnici a styk s Čechami - průběh soudního jednání - roz-sudek a jeho zdůvodnění - odsouzení, dopisy na rozloučenou a smrt.

14. Proč byl M. Jan Hus odsouzen?

Husova pravda, pro niž byl odsouzen - Husův program reformy církve a jeho teologické pozadí - výtky českých protivníků - názory Jana Gersona - Husova nauka o církvi - učil Hus remanenci? - Problém podřízení se autoritě - revoluční dosah Husova učení.

15. Následky Husovy smrti a výsledky jeho činnosti.

Postoj české a moravské šlechty k Husovi během jeho činnosti a po jeho smrti - přijetí zprávy o jeho smrti v Čechách a reakce na ni - upálení M.Jeronyma Pražského - skutečné výsledky opravných snah.

16. Hospodářské problémy a oslabení království českého za husitství.

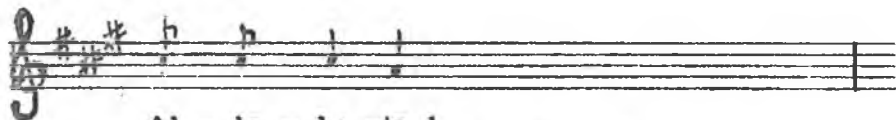
Hospodářské důsledky slabé vlády Václava IV.: postavení královské komory vůči šlechtě a městům, hospodářské aspekty sporu s praž-ským arcibiskupem, kažení mince a pokusy o "zmražení" cen. - Ne-vyřešené hospodářské problémy a reformní hnutí, počínaje reformačními návrhy Jana z Jenštejna. - Husitské války: boj o Kutnou Horu a znehodnocení pražského groše; rozsah škod za husitských válek a rozsah hospodářského oslabení českého království (uvnitř země i ve vztahu k okolním zemím).

17. Štěpán Páleč.

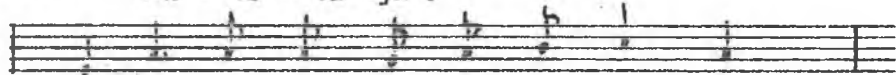
Životní data, povaha, činnost na universitě v Praze - přátelství

Ostern

Alleluja! Des Todes starker Überwinder

Al - le - lu - ja !

Des To - des star - ker Ü - ber - win - der ,

ent - steigt der dunk - len Gra - bes - nacht ;

freut euch , in Reu' be - kehr - te Sün - der ,

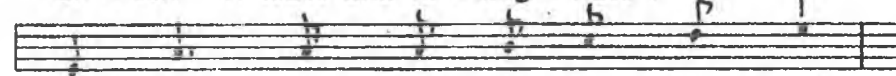
des Le - bens Spen - der ist er - wacht .

Dem Gott - mensch Ruhm und Herr - lich - keit

er - tön' in Zeit und E - wig - keit !

Dem Gott - mensch Ruhm und Herr - lich - keit

er - tön' in Zeit und E - wig - keit !

Al - le - lu - ja ! Al - le - lu - ja ! Al - le - lu - ja !

Alleluja ! Des Todes starker Überwinder .

Alleluja !

Des Todes starker Überwinder ,
entsteigt der dunklen Grabesnacht ;
freut euch , in Rau´ bekehrte Sünder ,
des Lebens Spender ist erwacht .
Dem Gottmensch Ruhm und Herrlichkeit
ertön´ in Zeit und Ewigkeit !
Dem Gottmensch Ruhm und Herrlichkeit
ertön´ in Zeit und Ewigkeit !
Alleluja ! Alleluja ! Alleluja !

Alleluja !

Des Heilands nun verklärtem Leibe
weicht Stein und Siegel , Schloß und Band ,
damit es unbezweifelt bleibe ,
daß wahrhaft Er vom Tod´ erstand .
Der Sieg erkämpft , das Werk vollbracht ,
bezwungen ist der Hölle Macht .
Der Sieg erkämpft , das Werk vollbracht ,
bezwungen ist der Hölle Macht .
Alleluja ! Alleluja ! Alleluja !

Alleluja !

Am Felsen Petri fest begründet
steht unerschüttert Christi Braut ,
sie löset , bindet und verkündet
die Gotteslehr´ , ihr anvertraut ;
an ihrer treuen Mutterhand
führt sie uns heim ins Vaterland .
An ihrer treuen Mutterhand
führt sie uns heim ins Vaterland .
Alleluja ! Alleluja ! Alleluja !

4. Alleluja!

Erfreut euch fromme Christenherzen
 des Todes Stachel ist geknickt,
 gemildert sind des Scheidens Schmerzen,
 wenn Glaubenskraft die Seele schmückt ;
 denn Christi Sieg gilt uns als Pfand,
 daß brechen wird des Grabes Wand ;
 denn Christi Sieg gilt uns als Pfand,
 daß brechen wird des Grabes Wand ;
 Alleluja ! Alleluja ! Alleluja !

5. Alleluja!

Gebettet in den Schoß der Erde
 wird aufersteh'n nach kurzer Ruh',
 wenn, der da sprach das Wort: "Es werde!"
 Mein Leib, ein Gleiches ruft dir zu
 verklärt wirst du dann aufersteh'n,
 in's Antlitz deinem Schöpfer seh'n ;
 verklärt wirst du dann aufersteh'n,
 in's Antlitz deinem Schöpfer seh'n.
 Alleluja ! Alleluja ! Alleluja !

6. Alleluja!

Bereitet ist des Himmels Frieden
 nur dem, dess' Glaube Früchte bringt ;
 d'rum Christen, harret aus hienieden,
 bleibt stark im Kampf, die Palme winkt.
 Und Jesu, der euch auserkor,
 singt ewig dann im Engelchor,
 und Jesu, der euch auserkor,
 singt ewig dann im Engelchor.
 Alleluja ! Alleluja ! Alleluja !

Segenslied

Kommet, lobet ohne End'

Kom - met, lo - bet oh - ne End'

däs hei - lig - ste Sa - kra - ment,

wel - ches Je - sus ein - ge - set - zet

uns zum Tes - ta - ment.

2. Komm, o fromme Christenschar,
wirf dich nieder am Altar,
denn es stellt in Brotgestalten
sich dein Heiland dar.
3. Gnadenvolle sei begrüßt,
Quelle, die beständig fließt.
Trost der Christen, o Maria,
Jungfrau, sei begrüßt.
4. Segne uns, o großer Gott!
wundervolles Himmelsbrot!
ach bewahre und errete
uns in aller Not!
5. Gib, daß wir, mit dir versöhnt,
schließen unser Lebensend';
unser Bitten, unser Flehen
nimm in Gnaden auf.